

ПЛЕВЕНСКИ ГЛАСЪ

СЕДМИЧЕНЪ ПОЛИТИКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВЪСТНИКЪ.

Редакторъ: Г. М. Георгиевъ.

В. „Плевенски Гласъ“ ще излиза всѣка сѣбота. Абонаментъ за година 8 лева, за половина 4 лева. За въ странство 10 лева. Правителствени и частни обявления на всѣка дума по 3 ст. за едно обнародване. На първа страница на дума по 10 ст. Пари за публикуване обявления и други се прѣдаватъ въ Печатницата на Бр. Ст. Вояджевъ, а абонамента въ редакцията. Писма, дописки, книги, вѣстници и пр., се испращатъ до администрацията на вѣстника въ г. Плевенъ. Писма и дописки неосвободени не се приематъ. Ръкописи се връщатъ, ако бждатъ платени. Обявленията на г. Приставитѣ по 2 ст. на дума. — Единъ брой 20 ст.

ТЕЛЕГРАММИ.

По случай именния день на Нейно Царско Височество, председателя на Плевенския Окръженъ съвѣтъ, е отправилъ и получилъ слѣдующитѣ телеграмми до и отъ Нейно Царско Височество Господарката.

Евксиноградъ

Нейно Царско Височество.

Отъ името на съвѣтниците съставляющы Плевенския Окръженъ съвѣтъ, най смиренно поднасямъ прѣдъ стѣпнѣтъ на Ваше Царско Височество, възлюблена Българска княгиню, искрени поздравления, по случай именния Ви день. Нека Всевишній Ви подари дълги и щастливи дни за да живѣете за слава и честь на Българския народъ, на който Ваше Царско Височество оставате залогъ — възраждане династията на Българското Царство. Отъ исторически Плевенъ, се провикваме: Да живѣе Нейно Царско Височество, Да живѣе Негово Царско Височество Господаря, да живѣе Прѣстолонаслѣдника, да живѣе Българската династия. № 1273 S/IX 97 г.

Прѣседателъ на Плевенския Окр. Съвѣтъ. —

Ив. Ив. Доковъ.

Вѣрно: Пом. Главенъ Секретаръ: Н. Христовъ.

Подадена на 10, 1897 г. 4 ч. 30 м. в.

Приета на 11 ч. 11 м

Евксиноградъ

ТЕЛЕГРАММА.

№ 672

Прѣседателю Окр. Съвѣтъ Ив. Доковъ Плевенъ

Нейно Царско Височество Господарката сърдечно благодари за поздравленията по случай тезоименния ѝ день поздравления и благопожелания.

Флигелъ Адютантъ подполковникъ: Марковъ.

Вѣрно съ оригинала:

Прѣседателъ на Плев. Окр. Съвѣтъ: Ив. Доковъ.

Н. на Глав. Секретаръ: Н. Христовъ.

Телеграмми отъ Балканикъ.

Бриндизи, 10-й Септемврий. Единъ ужасенъ ураганъ упусти общинитѣ: Пава, Криа и Латрано. 40 убити 70 ранени 20 къщи съборени.

Агенъ с. д. Дневния политически листъ „публикува едно писмо отъ Мария Хусманъ въ което казва, че мъжъ ѝ не е билъ, нито архидукъ, нито мошенникъ, нито съдържателъ на публиченъ домъ, а простъ единъ смъртенъ, съ когото се е омъжила въ странство по материялни причини.

Хамбургъ с. д. Спорѣдъ депешы отъ Кукхаменъ, броненосецътъ Вюртембергъ потъналъ прѣдъ устиетъ. Тръгнахъ кораби да тръсатъ потъналия параходъ.

Римъ с. д. Адмиралъ Каневаро има разговоръ съ Г. г. Рудинъ. Висконти-Веноста и Бринъ, и въ недѣля ще тръгне.

Християния с. д. Вѣстникъ „Жердею“ извѣстява отъ Пордо, че парахода Норения извѣстия за връщането ѝ успѣха на експедицията на Селзи.

Есенъ с. д. Рейнската газета „Вестфалия“ извѣстява, че прокурора настоявалъ върху една анкета за писмото на Мария Хусманъ.

Симла с. д. Въ нислѣдната нощъ неприятеля нападна съ голѣма сила лагера на английския генералъ Брокъ. Сражението трая 5 яаса, отъ английска страна единъ убитъ и 14 ранени, мъжду които и генералъ Водехуъ.

Будапеща с. д. Посланика графъ де Овдебургъ връчи вчера на унгарския президентъ на съвѣта графъ де Банфи фотографията на императора Вилхема, носеща собствения неговъ подписъ въ паметъ на стоянието му въ Будапеща.

Всички вѣстници даже и опозиционнитѣ говорѣтъ съ въсхищение за постоитѣ като казватъ, че императора Вилхемъ говорилъ повече като вѣренъ приятелъ отъ колкото като политически съюзникъ. Тѣзи симпатически тостове, бѣхъ като едно взаимно увѣрение на симпатия и честно приятелство между двамата владетели. Политиката бѣ турена съвсемъ почти на страна.

Тѣзи манифестации на владетелитѣ сж отъ голѣма важность, като запечатватъ неразрушимъ съюзъ основанъ като пазителъ на мира за благо на народитѣ.

Вина с. д. „Френдеблатъ“ като говори за тостовѣтъ въ Будапеща казва, че тѣ сж най-силното потвърждение на поддръжката на съюза. Императоръ Францъ Иосифъ въ ръцетѣ на когото е възложено управление на нашата външна политика, е подалъ най-ясно изражение на тази вѣрность. Императорската манифестация бѣше този пътъ една вѣрна прѣдизвѣстителка на мира.

Филмъ. Тѣзи вечеръ стана сблъскване между английския параходъ „Тирия“, който излизаше отъ пристанището и унгарски корабъ „Илка“, който идеше отъ Сирѣвеница. Илка, който носеше около 50 пътници по гина, 39 души удавени, 14 пътници избавени. Екипажа съ капитана избавенъ.

Ето какви сте вий.

Несме имали никогажъ желание да влизаме и водимъ полемика съ хората отъ тайфата, която се е нагърбила да издава въ градътъ ни фарама „Вдители“ отъ срдѣствата на свирчовския фондъ, но понеже тѣзи синковци съ своя талпасуратлъжъ и вѣстникарско разбойничество достигнахъ до апогея на самозабвениято, то рекохъ си, ако и съ голѣмо присърбие, да излъземъ изъ рамкитѣ на предначертаното си правило — „остави всего да лае до пообснѣвание“ — и да направимъ нѣкоя и друга бѣлѣжка по неувнитѣ и мерзавщинитѣ изсипани въ статията подъ громкия насловъ „Не сме ний такива“.

Въ четири броя наредъ, Караивановъ, този политически хамелеонъ, по единъ начинъ свойственъ на всѣкой разбойникъ, който горѣ-долу борава съ перо, се е нагърбилъ да припише всички ония злокачества, които той и другаритѣ му отъ тайфата пригѣжаватъ по наслѣдство и врождение, на своитѣ политически противници. До колко обаче е успѣлъ „почтения“ редакторъ да постигне цѣльта и да произведе слѣдовително, единъ видъ превратъ въ общественното мнение, ний оставяме да се произнесатъ ония отъ читателитѣ, които сж имали търпението да прочетатъ злословията му изсипани по адреса на нѣкои достопочтени г-да плевенски граждани. Цѣльта на настоящитѣ ни нѣколко бѣлѣжки е да прѣдставимъ предъ читателитѣ си портретитѣ на тайфата на чело съ Караиванова, и ще се ограничимъ да ги изрисуваме съ истински бои отъ живота и дѣлата имъ, тѣй щото по самия рисунакъ, всѣкой да може да си състави вѣрно понятие за лицата, които подъ булото, че водятъ политическа борба, злословятъ всички ония, които се гнусѣтъ отъ дѣлата имъ, и които не ги оставятъ свободни да обираатъ и ограбватъ населението отъ града и окръга. За да бждатъ портретитѣ точни съ оргиналитѣ до педантизмъ, ще почнемъ отъ родословието, ржководими отъ поговорката, „че крушата не пада далечъ отъ дървото“.

Цвѣтанъ Караивановъ, като редакторъ на „Вдители“ е единъ отъ „борцитѣ“, които стои на първо мѣсто мъжду тайфата, та и заради това, ще прѣдставимъ най-напрѣдъ предъ читателитѣ си неговия портретъ.

По потекло на своя родъ, този редакторъ води отъ село Крушовене — орѣховска околия. Дѣдото на този човѣкъ, ако така може да се нарече това звѣрче, е билъ влашки циганинъ — решетаръ. Неговитѣ двама снове Крачунъ и Иванъ, като скитали изъ село въ село, нѣщо обикновено у тоя кочующъ народъ, най-сетнѣ допрели до Плевенъ, гдѣто и се засѣлили. Тукъ Иванъ се е оженилъ и отъ този бракъ е излѣзало на бѣлъ свѣтъ и отрочето отъ мъжки полъ, което нарекли Цвѣтанъ (Флори) — днешния редакторъ на „Вдители“.

Тѣзи свѣдения ний сме ги събрали отъ ста-

ри хора отъ Крушовене, които сж познавали дѣдата на Караиванова. Ако Караивановъ мисли, че го злословимъ, ний сме готови да му докажемъ съ свидѣтели, че той по происхождение е влашки циганинъ отъ категорията на решетаритѣ. Погледнете му лицето и не питайте повече — излъбнѣ и изкажпнѣ чистъ циганинъ. И тѣй въ житѣ на Караиванова нѣма нищо българско по проста причина, че е отъ циганско происхождение — слѣдователно този циганинъ, най-малко право има да натяква на хората, че сж били цинцари, бессарабци, молдовани и проч.

Каквито и да сж тѣ, поне не сж цигани както него, и понеже се сѣщаме въ кои градини се хвърлятъ камани съ надписъ бессарабѣцъ, молдованинъ и проч., то мимоходомъ ще отбѣлѣжимъ, че както молдованина, бессарабеца, сжщо и цинцаритѣ сж отъ чисто българско происхождение и нѣматъ въ крѣвта си смѣсъ отъ циганска крѣвъ.

За молдованина и бессарабеца ще пошепнемъ на ухото Караиванову и на другаритѣ му, още и това, че тѣ сж минали р. Дунавъ, съ пушка на рамо, и когато тѣ сж си излагали живота за свободата на България, то тайфата около »Б« единтъ тукъ, други по Търново сж служили за па.....и п.....три на чалмалитѣ турци.

Сегисъ-тогисъ ний сме отбѣлѣзвали въ вѣстника си, че (Флоре) Караивановъ съ приказъ по министерството на Народното Просвѣщение подъ № 240 е билъ испѣденъ отъ учителствование за безнравствено поведение. Тѣзи наши скромни бѣлѣжки, види се лошо да сж жегнали този хубосникъ, защото иначе не може да се обясни злобата която проявява въ статията си „Не сме ний такива“ по адресъ на г. Ив. Ив. Доковъ и др. Мѣжду тия нѣколко реда ний казахъ още, че Фл. Караивановъ, освѣнъ другитѣ зли качества, които пригѣжава, но той е още и политически шарлатанинъ и разбойникъ съ перо и ето защо. Политически шарлатанинъ, е за туй, защото всички политически шарлатанини, които е той лично вършилъ и върши и понастоящемъ, прѣписва ги на умразнитѣ за него лица. Цѣлия Плевенъ е свидѣтель и знае, че въ врѣме на сиацителния стамболовски режимъ, събранията на недоволнитѣ, отъ този режимъ, граждани ставахъ въ домътъ на Караиванова. Въ тѣзи събрания нашъ Цвѣтанъ земаше живо участие, черпеше и най-много дърдореше. До паданието на влашкия бѣларинъ, Караивановъ и други още отъ тайфата, бѣхъ оппозиция, щомъ обаче падна Стамболовъ, и не го назначиха на служба, тѣ се обявихъ за яри стамболисти. Както виждатъ читателитѣ, ако има нѣкои да сж измѣнили на политическитѣ си начала, то единъ отъ тѣзи ренегати, който стои на първо мѣсто е Караивановъ, а не онѣзи, които така нахално обвинява въ ренегатство — слѣдователно да отдавашъ лошитѣ дѣла, които ти самъ вършишъ другиму, то трѣбва да бждешъ талпасуратлия сжщество и първостепененъ шарлатанинъ, и понеже Караивановъ постѣпва така, то и за туй ний твърдимъ, че той е изрвостепененъ политически шарлатанинъ.

Цвѣтанъ Караивановъ е шарлатанинъ и за това още, защото нѣма смѣлостъта да излъже открито да напада въ фаращѣтъ си своитѣ противници, но ги псува по единъ свойственъ на сапожницитѣ начинъ, като имъ прикача разни псевдоними. Знае шарлатанина, че всичко какво-то блюва е лъжа и клѣвета, за които състои да отговаря предъ закона, ако бѣше упоменалъ истинскитѣ имена на оклѣветенитѣ, но за да избѣгне наказанието, този страхливѣцъ — шарлатанинъ, се е ухитрилъ въ измислювание на псевдоними.

Не е този способа въ водение политическа борба, който Караивановъ е избралъ, способа е другъ. На знамето си въѣкой политически дѣецъ трѣбва да има написано двѣтъ думици: *честностъ и истината*. Съ подобно знаме и съ факти на рѣце можешъ да заврешъ въ дѣйствието своитѣ политически противници, ако разбира се, съ чужди на горнитѣ девизи. Но Караивановъ и Сие не е човѣкътъ, който да може да развие подобно знаме, той се отвърщава и гнуса отъ честността и истината, той се плаши, отбѣгва и крие отъ тѣхъ защото имъ е чуждъ и защото неговия идеалъ еж: *лжата и безчестието*. Въ цѣль свѣтъ, па и у насъ ако щеге, на хора, които спиеватъ вѣстници, като Караивановия „Бдителъ“, хората ги наричатъ демагози и политически шарлатани — такъвъ е и Фл. Караивановъ.

Понеже редактора на „Бдителъ“ обвинява въ злодѣяние, което той самъ е извършилъ, друго лице, то подобни обвинители се наричатъ разбойници съ перо. Такъвъ разбойникъ съ перо е и Цв. Караивановъ и ето защо. Въ брой 10-й на „Бдителъ“ Караивановъ, като расправя за нещастната слугиня Парашкева, на която въ най-крѣпката младостъ отнѣ дѣвството, бѣдущето и живота, казва, че тя — Парашкева — преди да отиде да слугува у тѣхъ, била слугиня у г. Ив. Ив. Доковъ, и че отъ тамъ ужъ била дошла трудна.

Въ слѣдующия брой ний публикуваме протокола на показанята на Караиванова собствено рѣчно написани отъ него, които извлѣкохме въ преписъ отъ углавното дѣло № 194 отъ 1892 г. заведено по обвинението на Цв. Караивановъ въ обезчестяване Парашкева Петкова и проч. Като сравнятъ читателитѣ показанията въ протокола, и писаното по адреса на Докова въ 10-й брой на „Бдителъ“ отъ самия Караивановъ, то вѣрваме, че ще си съставятъ заключение, до каква степенъ на разбойничество съ перо е достигнало това злобно сжщество. Въѣкой да тури рѣчка на сърдцето и съ чиста съвѣсть да ни каже: имали ли свѣта по долно, по мизерно, по мискинско по гнусно сжщество отъ онова, което си е zelo за правило да обвинява невинни хора въ злодѣяния, които само е извършило и продължава да върши?

Названието разбойникъ съ перо, за такава една низка тваръ, въ сравнение съ злодѣйствата, които върши, е още доста благородно. Такива твари заслужаватъ други прозвища, които вѣрваме, че грядущето поколение ще опредѣли за подобни чудовища.

Нещастната Парашкева, като наложница на Цв. Караиванова, остана отъ него трудна и роди дѣте въ тукашната болница. Виновника бащата на дѣтето се отказа и отъ майката и отъ дѣтето си. Той ги изхвърли на улицата, като ги остави на произвола на сѣдбата — безъ срѣдства за прехрана. Най-необходимитѣ срѣдства за отгледване на дѣтето липсувахъ. Нищетата отне жи-

вота на невинното дѣте. Бащата остана слѣдователно убийца на собственото си дѣте. Цв. Караивановъ е и *убийца на дѣтето си* сжщо и на наложницата си която введе въ домъ търимости . . .

Независимо отъ до тукъ изброенитѣ отличителни качества, съ които Караивановото чадо — Цвѣтанъ се отличава, но той, благодарение на лошаата отхрана и мизерното му домашно въспитание, можалъ е да достигне до върхътъ безправствеността

Всички развалени елементи, всички прайдохи и безправственници по цѣль свѣтъ порядочнитѣ хора ги наричатъ мерзавци.

Рѣководими отъ тия съображения и ний въ единъ отъ предишнитѣ броеве нарѣкохме Цвѣтана *мерзавецъ*. При всичко, че той ни е далъ подъ сѣдъ за думата мерзавецъ, но ний пакъ настояваме, че Цв. Караивановъ е първостепененъ *мерзавецъ*.

(Слѣдва).

Хроника

*** Град. кметъ Г. К. Михайловъ който се намѣрваше въ Букурещъ по болѣз. причини сезавърна.

*** Войницитѣ се распустнаха щомъ се върнаха отъ манеръ.

*** На 5 т. м. Окр. Сѣдъ, разгледва съ участие на сѣдебни засѣдатели углавното дѣло срѣщу Моце Петковъ и Симиона Митова обвиняеми въ убийство на Иванка Иванова отъ с. Бръшляница. Моце е съпругъ на Иванка, а Симиона е майка на Моце. Защитника на обвиняемитѣ бѣше Г. Ив. Ив. Доковъ. Не е безъ интересъ ако съобщиме на читателитѣ си, както важноста на това прѣдумишено убийство, така и спѣшното му разгледване отъ Окр. Сѣдъ. Злодѣйството е било извършено на 21 Юлий т. г. заранѣта при слѣдующитѣ обстоятелства. Моце, момъкъ на 23 год. изслужилъ воената повинностъ се омжжилъ прѣди три години за Иванка Иванова, съ която още отъ начало не живѣлъ добръ. Причината на този не добръ животъ еж биле: неговата майка или казано нейната свекърва, която не харесвала снаха си, защото не била работница — била *зла жена*, както се изразяваше обвиняемия Моце. Иванка Иванова, е бивала бита на нѣколко пкти отъ обвиняемия Моце, както и отъ майка му, за гдѣто не ги слушала. Тя бѣгала на нѣколко пкти, помирявали ги, до като най-сѣтня се рѣшилъ въпроса една заранъ — Моце, съ едно юмручно блѣсване я свалилъ на земята запушилъ и устата, скокналъ на грѣдитѣ-ѣ, и нещастната била удошена. Олѣдъ това Моце, повиква майка си, прибячатъ я двамъ и за да помислятъ хората, че еж самоубила, укачили я на грѣдата вързана. Така оставена увесена Моце, заминалъ съ братчето си и още други двоица съ храна за Сомовитѣ, а майка си оставилъ да оплаква обесената!! Така скроеното двойно убийство било

узнато въ скоро врѣме. Кмета г. Иванъ Нановъ, зелъ мерки и още сжщия денъ се открило скроеното престѣпление. Въ сѣдебното засѣдание обвиняемия Моце признава всичко, а за причина поставя нейното непокорство. Той защищава напълно майка си, като поема всичката вина отгоръ си. Майка му обаче, признава, че тя помагала, но не признава да е знаела, и ако е скрила всичко това, направила го отъ синовна любовъ, каквото се случва въѣкога мѣжду майка и синъ.

Сѣдѣтъ, слѣдъ изслушвание защитника и обвинителната рѣчь на П. Прокурора Г. Гунчовъ, призна за виновни и двамата, като осѣди Моце Петковъ, до животъ въ затворъ, а майка му само на една година. Ако се сѣди по мнѣнието на слушателитѣ, главенъ виновникъ въ това прѣдумишено убийство е самата майка, която не еж ползувала съ добро име мѣжду селянитѣ.

*** И други двѣ дѣла се глѣдаха на 6 т. м. въ Окр. Сѣдъ. Подсѣдимъ по тѣхъ бѣше отговорния редакторъ на бившия „Наблюдатель“ Гаврилъ Лучовъ, въ клѣвета адвоката г. Ив. Ив. Доковъ и г. Д-ръ А. П. Друмевъ. Тѣзи дѣла се отлагатъ отъ двѣ години и се неможатъ да се свършатъ. И сега се отложиха по неявката на подсѣдимия, че билъ по работа! Види се, този слуга на „нива“ този нещастникъ, който е станалъ орждие на нѣколко кжрлепа, ще чака Стамболовото време да дойде и го отърве отъ предстоящото наказание. —

*** „Бдителъ“ си показалъ въ послѣдния брой всякия умственъ и нравственъ багажъ. Въ статията „не сме ний такива“ подъ разни фактивни имена обвинява нѣкои наши приятели въ всичко, което тѣ еж способни да извършатъ. Ако Г. Караивановъ, познаваше кой е убийцата на Т. Ивановъ, то защо не помогне на прокурорството да се открие? Не знаели негова милостъ нравствения редакторъ, че онзи, който знае нѣкой убийци и ги тай отъ властѣта, той се наказва като укривателъ. Той знае още много, познава кой ималъ *свѣдѣржанки*. Види се да е ималъ. И това се пише отъ вѣстникъ, *общественъ органъ*. Впрочемъ отъ единъ Караивановъ, който има задъ себе си работи отъ родѣтъ на тѣзи, които ще печатаме като огледало на неговия животъ, не може да се откаква друго нищо. Ние ще скратиме за сега съ това, че колелото което се върти, ще се увие около гаргообразната глава на порнографа. —

*** Мислиме че миналата година бѣхмѣ споменали за 20 сплита лукъ купенъ отъ общината въ време на Б. Караивановъ и Т. Цвѣтковъ на единъ банкетъ. Сега ни съобщаватъ, че г. Караивановъ, когато билъ касиеръ въ постоянната комисия, притежавалъ една расписка, която и предалъ за документъ за 20 и словомъ *двадѣсетъ дузини кибритъ*, купени презъ Юлий т. г. за канцеларията на комисията. Думата има и поч. колежъ „Бдителъ“. Има си хасъ и това да

ПОДЛИСТНИКЪ

ТРИМАТА БРАТА.

(Разказъ отъ Леонъ Клоделъ).

Бѣше врѣме за оранъ.

По безконечнитѣ Корски хълмове и по плодороднитѣ равнини, поени отъ рѣкитѣ Лемба, Амбуля и Ане, отъ притоцитѣ на Торнъ, — се виждаха селени, навѣдени надъ плуговитѣ си, влачени отъ измжрщевели волове.

Заможния селенинъ Ориентисъ — д'Ориентисъ, — (Въ Керсъ удвояватъ фамилията, за да отличатъ старитѣ братя отъ младитѣ) — сѣдеше на каменната скамейка прѣдъ своя домъ, който се намиралъ на най-възвисеното мѣсто въ селото и внимателно се вглеждалъ въ сплетенитѣ пжтечки на долината, които слѣдъ като обикаляхъ хиляди жлове, събирхъ се при коническия хребетъ Санъ—Карну, който хвърлѣше гжста сѣнка.

— Е, жено, бързай, — каза той, изведнѣжъ на своята съпруга, която прибиралъ вътрѣ въ фермата, — азъ виждамъ братята, тѣ идятъ къмъ насъ. Като каза това, Ориентисъ стана, под-свирна на Пастура, старото домашно куче, което спѣше сжхнато подъ кушениа и отиде на площадката, отъ която се виждаше цѣлото село, опжнано въ фиданки, наченали вече да пожелтяватъ.

— Да, това са тѣ сжщитѣ! казваше той, безъ да си маха очитѣ отъ долината и видимо трогнатъ отъ прѣдстоящата срѣща. Сега тѣ еж близо! Ей Франсуа! Батисте!

При това въсклицание, свѣщенника, който испираше по баирчанката съ молитвенникъ въ ржцетѣ и съпровожданъ отъ бѣло като снѣгъ куче, — дигна си главата отъ книгата, а на другия хълмъ се показа офицеръ отъ венсенскитѣ стрѣлци съ дългоушо куче. Кучето скачаше и лаеше, а господарятъ му се отзоваваше на братя си, който го очакваше.

— По скоро приятели! вървете по скоро!

— Беатисъ! тука! извика свѣщенника,

Бѣлото куче се затече къмъ него и захвана да му ближи ржцетѣ.

— Тука Сезаръ! громко извика военния и дългоушото куче тозъ часъ се затече.

— Мълчи, Пастуръ, мълчи! спираше селенина своята овчарка, — тѣ еж свои! Нима не познавашъ приятелитѣ. — Като отпусна уши, Пастуръ осторожно се примжкна къмъ гоститѣ.

— А жена ти? Какъ се поминува твоята Жанна? питаха братята.

— Колкото неможе по добръ!

— А дѣцата?

— Ето, хайдете, азъ всичкитѣ ще ви покажа! Момиченцето вече ходи. . .

И въ съпровождане на своитѣ кучета, които недовѣрчиво поглеждаха едно на друго, тѣ достигнаха до крилото на кжщата.

И тримата братя си приличаха доста единъ на други; имаха почти еднакавъ, невисокъ ржстъ, еднакво смугли, здраво сложение, силни. Ако на селенина би обржснали бакембардитѣ ала Луи-Филипъ, на пѣхотиница неговата империялка и мустакитѣ, които би минали презъ иглени уши,

а на свѣщенника гжститѣ му и дълги коси и да еж облѣкатъ всички съ груби калцидни дрѣхѣ, каквито е носилъ тѣхния баща — то било би доста трудно да се отличатъ единъ отъ други, макаръ сѣлдатина и да е освоилъ повѣлителния тонъ на военненъ, а свѣщенника — смиреннието и кротостта на свѣщеннослужителъ, но въ тѣхнитѣ родствени физиономии се е съхранило изражението на селската правота и наивностъ, изражение тѣй дълбоко запечатано на загорелото лице на Пиера Ориентисъ, тѣхния старъ братъ.

— Женно, ето ги! извика този послѣдния, като дойде до прага на кжщата си.

Златокоса, пълна жена, съ ясенъ руменець на бузитѣ, излѣзи отъ вартата съ тиганя въ раце. Близнецитѣ единъ подиръ други я целуваха, като и казваха:

— Добръ-день, Женно Марио, добръ-день, сестро!

— Влезте, братя, ги канеше тя, — влезте. Супа е вече на масата. Тѣ влязоха, сѣднаха около масата и домакинята отлупи таса. Въ стаята се распространи приятна, вкусна миризма и стария братъ взе да разлива супа съ калаона лжжица. Малкото момче, като ябълка разцавляло, съ кждрава злата коса, се бѣше вече покачило на коленете на чича си сѣлдатина, въ това врѣме, когато свѣщенника нѣжно люлѣше на рацѣ усмихнатото хубаво момиченце.

— Вий, Братя, съ дѣцата си играйте, но не забравяйте и стомахитѣ си! напомни домакиня на гоститѣ си.

Братята (тѣ бѣха близнаци) протегнаха чени-

е лжжа. —

* * Окр. степендиант Г. Д-ръ Т. Недковъ, който свърши тази година медицината въ Франция, се завърна въ градътъ ни. Г. Недковъ, не е назначенъ за лѣкаръ при постоянната комиссия, защото нѣмало сума въ бюджета. Комиссията, до колкото знаеме, е ходатайствувала за назначението му било за вторъ град. лѣкаръ или било като ординаторъ при мѣстната болница, гдѣто както се учиме е билъ вече и назначенъ. Г. Д-ръ Недковъ, като съгражданинъ съ специалността си и като свършилъ съ добръ успѣхъ, вѣрваме, че ще принесе полза както на градътъ, така и на окръгътъ. Като новодошелъ, ние го сърадваме съ назначението му. —

* * Калдържма не се билъ строилъ добръ или се искривявалъ показванието на „Б“. това е цѣла нахалностъ отъ единъ общественъ органъ. Нека окръжающитѣ го дивокосци да идятъ и видятъ какъ се строи шосето и калдържма и тогава нека викатъ. Ние, а заедно съ насъ всички, вѣрваме да признаватъ, че благодарение на днешното кметство, ще имаме една образцова калдържма по главна улица и едно прекрасно шосе, което води къмъ болницата.

* * **Гузенъ не гоненъ бѣга**, казва поговорката. Нашитѣ нѣколцина Ст. — и, като видоха, че неможатъ да направятъ, това което отъ София имъ се заповѣда по случай 6 Септемврий, бръщолевитѣ, въ вѣстичето си, че Г. Доковъ, не държалъ рѣчъ по случай празника, защото окр. Упр., не билъ въ официално облекло и др. Не само, че е стамболовска измислица за нѣкакви рѣчи, но и да бѣше имало такова, нѣщо било Доковъ или другъ отъ партията, която е днесъ на властъ, ако рѣкнѣтъ да държатъ рѣчи, не ще се допитватъ до никакви Иоловци. Ако него день 6 Септемврий, не се празнува така тържествено, както друга година, причината бѣше, че нѣколко Софийски гладници и кандидати за служби, подъ прѣдлогъ на народенъ празникъ, и да се покажатъ ужъ патриоти, а то да извиятъ неблагоприятността си къмъ днешното правителство, като никога се искали да го празнуватъ. И тамъ въ София, както и тукъ ножа имъ удари у камъкъ. Нека сж упитатъ и направятъ метингъ и тѣ ще се видятъ, колко опашки ще ги последватъ.

* * Подъ насловъ **„Горнитѣ живи да ги оплачишъ!“** Тайфата, не може да не си излѣе ядѣтъ върху новия съставъ на окръжния свѣти, особено върху обичнитѣ му: Доковъ, Бояджиевъ, а другитѣ не смѣта тѣ — били животни и пр. Другъ пжтъ ще отговориме по подробно, а сега ще се ограничиме да кажемъ, че г. Хр. Данаиловъ, зарадъ нашитѣ стамболисти пакъ не е добръ, види се да не е изпълнилъ желанието имъ. Нѣмаме нищо и противъ неговото било съединяване съ тѣхъ, било отдѣлване. Народната партия е силна, не се чувствува ни най-

малко нуждающа отъ такъв хора, които като не ги избягнѣтъ на нѣкой мѣсто, ставатъ дюнмета и псуватъ по механиктъ като всѣки не благовѣститанъ такива, псувачи струватъ да се държатъ на правия флангъ за *викания* ура, кога минуватъ голѣмци.

* * **Лоши** се хората, които днесъ съставляватъ окр. свѣтъ, защото щели да опростятъ хиляди левове, (защото старитѣ не оставиха ни една пара), щели да продадѣтъ интереситѣ на окръгътъ на цинцаритѣ! Най-малко има право да плаче онзи прахфостникъ отъ „Бдитель“ който пише, защото никой отъ днешнитѣ свѣтници нѣма абсолютно никакъвъ свързанъ интересъ. Само **Цвѣтанъ Караивановъ**, който плаче въ бдителя си е лицето, което най-много трѣбва да се срамува и онѣзи дембели бивши свѣтници, които го оставили **Длъженъ**, чуete ли това, отъ 7000 л. да дава на комиссията още отъ 1894 г. Днешната комиссия, нече съмнѣние ще ги иска на законно основание, защото той и ортака на Е. Славовски сж, задлъжнели по контрактъ тази сума а не други. Нече съмнѣние, че не само Доковъ и Бояджиевъ, било който ще, но и всѣкий, който поиека парата отъ този хубостникъ ще бжде лошъ. Доковъ е лошъ още и за това на *губавецъ* Караивановъ, защото не другъ, а Доковъ, е осхдилъ хубавия му братъ Бушо за близо 7500 л. да ги плати на онази, Дуда Кечина, която Цв. Караивановъ, прѣди нѣкой брой разиграваше на *ключекъ*. Ние мислиме, че тази Дуда, е въ поголѣмо право, сега да поразиграе Караивановъ, не само на *ключекъ* но и на чардашъ, защото не той който има право да иска, а тя има окончателно рѣшение — листъ, който отдавна е у пристава. Че какъ да се неоплаква старата окр. комиссия, какъ да не бждѣтъ хубави онѣзи тонковци, въ числото на които влазя и хубавия братъ на Караивановъ, а именно Хар. Караивановъ, който е държалъ това дѣло срѣщу братъ си цѣли години, а такива като днешнитѣ свѣтници, какъ да не заслужаватъ укоръ, когато искатъ пари. По суммитѣ, които иматъ да зематъ умразнитѣ му цинцари отъ посл. комиссия, нека бдителитѣ бждѣтъ спокойни, защото именно днешнитѣ свѣтници ще можѣтъ защити интереситѣ на окръгътъ. Въ това ще се увѣржѣтъ, кога се гледа дѣлото повѣренникъ на което мислиме е билъ и пакъ ще бжде сътрудника на К-въ Т. Табаковъ. Тѣзи свѣтници, не ще прахосватъ паритѣ, както се правили падналитѣ съ болницата, която бързахъ да приематъ по-скоро, когато тя има още много да се поправа, когато има пропукани довари, когато прозорцитѣ се разсхнали, като всѣко здание правено отъ заинтересовани хора. Тѣ, не ще пропукнатъ да искатъ и онѣзи цѣколко хиляди левчета, за които честния Тодоръ Табаковъ е отдавна даденъ въ сждъ, по хатоветѣ и пр. Всѣкий да бжде на тѣхно мѣсто, ще се сърди, но такава сърдня правятъ само безочливитѣ хора, които виждатъ въ

хорскитѣ очи сламки, а въ тѣхнитѣ, че има греди не искатъ и да знажѣтъ. Има още много, п още много нѣща, които ще заставжѣтъ Караивановъ, да лжже читателитѣ но на лжжата опашкааа е кхса и тя скоро ще се отреже, защото е хваната твърдѣ здраво, и тогава безъ опашкѣ ще видиме онази глотница съ какво ще се оправдава, ще ли строи воденички съ училищенъ материалъ, и ще ли зема кантонери да работжѣтъ по тѣхъ, и ще ли има ахмаци да отпушатъ така безконтролно пари на разни касачета.

До Господина Редактора на В. „Бдитель“.

Въ издаваемий се отъ Васъ в. „Бдитель“ въ 12-й брой, стр. II, колона II и III-а е помѣстено едно антрефиле въ „разни“ подъ заглавие „пожаръ. — Въ това антрефиле между другото говорите, че отъ станалий на 16 срѣщу 17 Августъ н. г. пожаръ въ г. Плѣвенъ били изгорѣли дюгенитѣ на Костадинъ Ячовъ и покрай него още три други дюгени, третѣ били испразднувани и пр. и, че полицията съ голѣмата си распорѣдителностъ не взела никакви мѣрки за упавзание имота на хората отъ пожара, освенъ това, каралъ съмъ се съ единъ капитанинъ отъ 16-й полкъ, нанесълъ съмъ билъ плѣсница на нѣкой си чужестраненъ инджинеръ въ врѣме на пожара и пр., пр. така щото споредъ антрефилето излиза, че полицията никаква помощъ неможала да принесе на пострадалитѣ, защото било пожаръ, а не изборъ, та да се притекжѣтъ и гражданитѣ на помощъ.

За възстановление на истината прѣдъ читателитѣ на вѣстника Ви, явявамъ Ви Г-не Редакторе, че доносчика Ви по случката на този пожаръ не е казалъ самата истина, а най-гнусно е излгалъ и азъ невѣрвахъ да помѣщавате такива квадратни лжжи въ вѣстника си, на когото при започване издаванието му обѣщавате да бждете справедливи и безпристрастни. Но да додемъ на въпроса:

1). Полицията е била моментално на мѣстото на пожара и е дѣйствувала въ кръга на обязаноститѣ си спрямо него. Азъ съ никого не съмъ се каралъ и никому плѣсница не съмъ удрялъ. Въ въпросний пожаръ е изгорѣлъ не цѣлий дюгенъ на Костадинъ Ячовъ, а само $\frac{1}{4}$ часъ отъ тавана на дюгана и да ли това е така, можете да узнаете отъ дружеството, което го е било усигорило, разбира се, ако Ви интересува, като знаете, че не само дружеството, но и самитѣ граждани се възмущаватъ за тѣзи нахална лжжа въ това анрефиле, за че е билъ цѣлъ изгорѣлъ;

2). Други дюгени нѣма изгорѣли, а е имало само изнасяние, но не такъво, както Ви е донесено. — Ако полицията не е била извършвала обязаноститѣ си и не е била на мѣстото на пожара своеврѣменно, питамъ Ви, какъ тя (полицията) е взела и запазила сандѣчето на Дѣдо За-

итѣ си къмъ него и почнаха да обѣдватъ. Съ салфетка въ ржцѣ, припасана съ груба пристидка, Жанна-Мария подаваше яденята, а тримата братя мжлчливо ѣдяха, като попоглеждаха по нѣкога кучетата си, които стояха на прага и отъ врѣме на врѣме си показваха, прѣзъ стѣклото на вратата, своитѣ бѣли зѣби и ясночервенитѣ си вѣнци, като че искаха да напомнятъ, че е врѣме и тѣ да получатъ своя дѣлъ.

— Тихо, Беатюсъ!

— Цесаръ, мълчи!

— Варди се, Пастуръ!... варди се!

Но по срѣдъ обѣда, Ориентисъ все таки имъ отвори вратата. Тѣ изведнѣжъ се хрърихъ въ стаята и се затекоха подъ масата да събиватъ хвърленитѣ кости и хлѣбъ.

Въ това врѣме, когато кучетата усърдно работяха съ здравитѣ си челюсти, стария братъ пакъ сѣдна на своето мѣсто между гоститѣ, и като видя, че тѣ малко много сж си подкрепили силитѣ, каза:

— Е, приятели, сега, азъ мисля, ний можемъ да си поприказваме за това, за онова...

— Дѣйствително, каза свѣщенника, като вадеше отъ джоба на расото си нѣкаква си хартия, — моля обѣсни ми, какво значи това писмо, което азъ получихъ въ църква въ врѣме на обѣдната?

— Въ такъвъ случай и на мене обѣсни едно писамце, произнесе военния, като разскопчаваше мундира си. — То ме накара да излѣза изъ Тулуза съ пощенския тренъ.

Ориентисъ тѣй неочидано обсаденъ отъ

всичкитѣ страни, потриваше челото си съ ржка и като смутенъ отъ нѣщо си проговори:

— Виждате.... виждате ли каква е работата: Жанна-Мария и азъ, — ни домашне да стоиме самички, понека ни се да се видимъ съ васъ, — за което и помолихме нашия нотариусъ да ви извика тука, подъ прѣдлогъ на нѣкаква си доста важна работа. Ето и всичко!

— Всичко?

— Положително всичко!

Свѣщенника и капитана дружно и високо сж разсмѣхъ, като поглеждаха стария си братъ ярадишкомъ.

— Пази се, Ориентисъ! шеговито продума свѣщенника. — чини ми се, че ти не говоришъ право, — а нали знаешъ за лѣжцитѣ, — вѣчно мжчение!...

— Смутения Ориентисъ се обхрна къмъ военния си братъ, който доволно откровенно го потупваше по рамото въ врѣме на този разговоръ и каза:

— Ами ти капитанъ Франсуа, — така сжщо ли мислишъ, че азъ лжжа?

— Какъ да не мисля — ако вече за това и нашия смиренъ Батистъ говори! Азъ още отъ по отдавно мислехъ, че ти лжжишъ!

Ориентисъ съвършенно сконфузенъ, за да се избави отъ бѣдата, се облегна (положи) на жена си, която въ това време кърмеше момиченцето — и най после, полу-шеговито, полу-сърдито каза, като се обхрна къмъ свѣщенника:

— Ти, братко, чини ми се, че си намислилъ просто да се надсмивашъ надъ мене?

— Не, азъ съвсемъ не се смѣя, отговори Жанъ-Батистъ. Той съ сериозенъ и добродушенъ видъ си сложи ржцѣтъ на гърдитѣ и като си помърда тихо главата, продължи: — Изслушай какво ще ти кажа. Ето скоро три години ще станатъ, отъ какъ ти не си ни давалъ смѣтка и не си се потѣкмявалъ съ насъ. Може би, тебъ ти се чини, че ти се ползувашъ отъ чужда собственостъ, като получаважъ всичкия доходъ отъ земята, оставена на насъ отъ нашия покоенъ баща (вѣчна му память)! Макаръ ний съ Франсуа и да не сме говорили нищо по това, но азъ съмъ убѣденъ, че той е напълно съгласенъ съ мене. Брате! азъ ти казвамъ съвършенно откровенно, че ние считаме нашитѣ пари отлично помѣстени въ твоитѣ ржцѣ. Прѣди петнадесетъ години, когато умрѣ баща ни, ний не искахме и сега сжщо не искаме, да пристѣпимъ къмъ раздѣлата, която ти желашъ; не слѣдва, Ориентисе, да раздробяваме нашия участъкъ, на парчета той нищо нѣма да струва... Нѣвга си, по послѣ, съврѣменно, ще се потѣкчимъ... Но не сега!

— Кога ще доде това „съврѣменно“? извика стария братъ, — кога? азъ вече побѣляхъ та и вия бѣлейте. Може би, не днесъ — утрѣ, съ единъ отъ насъ да се случи нещастие, и тогасъ Жанна-Мария ще се намѣри мѣжду сждитѣ, чиновницитѣ, адвокатитѣ и натариуситѣ, по ясно да се изразя, между хора които лжжатъ и подекоросватъ. Не приятели, вече не отлагайте това дѣло.

(Слѣдва).

чо, комуто е и прѣдано веднага и какъ и до сега да нѣма отъ никого оплакване, че при изнасянето си билъ ограбенъ, или напакостенъ и полицията не направила нищо, поради нейното отсѣствие.

Освѣтъ това, Вие г-нъ редакторе, можете и самъ да констатираме станалото отъ този пожаръ, защото е близо при Васъ и лично ще се увѣрите, че доносчикъ Ви е излгалъ; за това азъ искамъ да ми явите кой е този нагълъ лжеецъ — Вашъ доносчикъ, за да искамъ удовлетворение и наказанието му чрѣзъ съдѣтъ за несправедливо клѣветение полицията за небивали работи.

Съжелявамъ, че вѣстника Ви приема да става распространителъ на разни лжи и клѣвети, черпени неосновно отъ лжци и развалени елементи, както е въ този случай. —

Окол. Началникъ С. Икономовъ.

Б. Р. Даваме мѣсто на горното, защото Бдители по обичай не печати опровержения, които откриватъ лжитѣ му.

ВЪНШЕНЪ ПРИГЛЕДЪ.

— Споредъ „Nord“ бившия термански канцлеръ, Бисмаркъ, искава такива сжждения, по поводъ послѣднитѣ политически събития, гдѣто и най наивния човѣкъ може да си прѣдстави, до колко е озлобенъ умътъ на тоя бившъ господарственъ мжжъ. Обичаятъ на Бисмарка, да дразни и раздражава ту Англия, ту другитѣ държави, не ще стори нищо относително русско-френския съюзъ, тъй като двѣтѣ велики държави нѣматъ абсолютно никакво намѣрение, да поддържатъ неговата политика.

— Споредъ извѣстията отъ Берлинскитѣ вѣстници Германския канцлеръ, на оставката на когото вече се гледа като на нѣщо свършено, ще бѣде замѣстенъ отъ Генералъ Адолфъ Фонъ — Бюловъ. Той е роденъ на 1837 год., 11 Януарий въ Берлинъ. Сега е на възраст около на 60 години.

— Оставката на князь Хохенло е ще бѣде дадена веднага, щомъ се почнатъ засѣданията на съюзния свѣтъ. Това ще бѣде прѣзъ мѣсець Октомврий, къмъ което врѣме и Императора ще се завърне отъ пжтешествието си отъ Венгрия.

— Прѣдсѣдателя на Француската република при заминаването си за въ Россия велъ съ себѣ си осемъ нови фракове. Велѣдствие лошото врѣме въ Петербургъ, седемтехъ — се развалили. Осмия билъ облеченъ въ Потюо. Казватъ, че тоя послѣденъ фракъ, въ които въ Потюо, Форъ изслушалъ и произнесалъ думата съюзъ — билъ станалъ исторически и че той трѣбва да стане национална собственостъ, сжщо тъй, както сивия сюртукъ, въ който Жюль Фавръ произнасялъ рѣчитѣ си.

— Изъ Виена съобщаватъ на вѣстникъ „Socolo“, че въ врѣме на свѣщанието въ Германия, Италияския Министръ на външнитѣ дѣла маркизъ Висконти Венаста, казалъ, че Германия необходимо трѣба да измѣни своята враждебна политика, по отношение къмъ Англия, понеже Италия ще бѣде принудена да поддържа Англия, ако Россия и Франция подигнатъ египтенския въпросъ. Това се потвърждава и отъ опитванията на Италия да сближи Германия и Англия.

— Сжция вѣстникъ съобщава, че Австрия направила прѣдложение прѣдъ Римския и Берлинския кабинети, щето троинственния съюзъ да поиска отъ Петербургския и Парижкия кабинети, да имъ се съобщи съюзния договоръ подписанъ на 13 Августъ т. г. въ Петерговъ, въ замѣна на което, троинственния съюзъ, ще съобщи пазения въ тайна договоръ между Австро-Венгрия и Италия.

БЪЛГАРКА,

мѣсечно иллюстрирано домашно списание. Година II.

Излиза подъ редакцията на А. П. Кършовски. Годишна цѣна 2 1/2 лева за въ България, а за въ странство 3 л. Прѣдплатени. Абонирането става направо въ Редакцията въ гр. Чирпанъ.

1—3

ЗВѢСТИЕ

Излизе отъ печатъ новата „Готварска книга за всякой домъ“ съ 580 рецепти цѣна 2.50 л.

Главнитѣ ѝ отдѣли сж: Закуса, Обѣдъ, Сладки тѣстени работи, Сосове за пудингъ, Желета (пелтета), Кейкове, Ушавъ (и сладка), Разни троший, Готвение за болни, Мѣсване хлѣбъ и квасъ и Притурка съ разни събрани и наре-

дени, между които е и рецептата за прѣзсходното, лесно и икономическо прание дрѣхъ.

Намѣрва се за продажъ у издателя ѝ Б. Тодоровъ въ Плъвенъ, въ Плъвенскитѣ книжарници, въ книжари. на Бѣлг. Еван. Дружество София, Ив. Игнатовъ, Пловдивъ, И. Т. Козаровъ Свищовъ, А. В. Велчовъ Варна, Т. А. Кунчевъ Ловечъ и прочее.

Да ни се повърнатъ поканитѣ придружени съ стойността за да пратиме по скоро книгата на абонатитѣ. На Г-да книжаритѣ, които купятъ за 100 л. отстъпъ 20%, за 200 30%. Който ни прати 2.50 ще получи книгата съ пощ. разноски наши.

2—3

Съ почитание:
Б. Тодоровъ.

ОБЯВЛЕНИЯ ОТЪ СЖДЕБНИТѢ ПРИСТАВИ.

№ 5914

Извѣстявамъ на интересующитѣ се, че слѣдъ 31 день отъ послѣдното двукратно обнародване настоящето въ „мѣстний вѣстникъ“ ще продавамъ на публиченъ търгъ слѣдующитѣ недвижими имоти, а именно:

1) Нива Комаревско землище, мѣстността „Равнището“ около 10.8 декара, оцѣнена за 108 лева.

Продаваемитѣ имоти сж собствени на Велико Видоловъ отъ с. Комарево, продава се по искѣтъ на Стаменъ Иванчевъ отъ сжщото село състоящъ отъ 96 л. и други разноски по изпълнителний листъ № 2869 отъ 28 Августъ 1895 год. на П Плъвенский Мир. Сждъ.

Разгѣжданieto на книгата и наддаването може да става всѣки присжтственъ день и часъ въ канцеларията ми.

гр. Плъвенъ 28 Августъ 1897 год.

Дѣло № 622 отъ 95 год.

П. Сждебенъ Приставъ М. П. Марчевъ 2—2

№ 5917

Извѣстявамъ, че слѣдъ 31 день отъ послѣдното двукратно обнародване настоящето въ „мѣстний вѣстникъ“, ще продавамъ по първа продажба изложенитѣ по долу недвижими имоти, а именно:

1) Нива въ землището на с. Комарево, мѣстността „Камена могила“, отъ 12 декара оцѣнена за 120 лева.

2) Нива въ сжщото землище мѣстността Камена могила“, около 5 декара оцѣнена за 50 лева.

Продаваемитѣ имоти сж собствени на Костантинъ Кръстевъ отъ с. Комарево продаватъ се по висканieto на Нанко Кръстевъ отъ сжщ. състояще отъ 150 лева и други разноски по изпълнителний листъ на Плъв. Окол. Мир. Сждия подъ № 2949 отъ 22 Августъ 1896 год.

Разгѣждане книгата и наддаването може да става всѣки присжтственъ день и часъ въ канцеларията ми.

гр. Плъвенъ 28-й Августъ 1897 год.

Дѣло № 596 отъ 1896 год.

П. Сждебенъ Приставъ М. П. Марчевъ 2—2

№ 5913

Извѣстявамъ на интересующитѣ се, че слѣдъ 31 день отъ послѣдното двукратно обнародване настоящето въ „мѣстний вѣстникъ“, ще продавамъ слѣдующитѣ недвижими имоти, а именно:

1) Нива Комаревско землище, мѣстността „Михаловъ кутелъ“, около 3 декара оцѣнена за 30 лева.

2) Нива сжщото землище, мѣстността „Кръвнишкия припекъ“ около 5 дек. 3 ара, оцѣнена за 53 л.

3) Нива въ сжщото землище мѣстността „Сартлишки долъ“, около 6 декара 2 ара, оцѣнена за 62 л.

4) Нива въ сжщото землище, мѣстността Вехтитѣ лозя“, около 3 декара 7 ара оцѣнена за 37 лева.

Продаваемитѣ имоти сж собствени на Върбанъ Иванчовъ отъ с. Комарево, продаватъ се по искѣтъ на Стаменъ Иванчовъ отъ с. Комарево, състоящъ отъ 270 л. лихви и други разноски по изпълнителний листъ № 2750 отъ 8 Августъ 1896 год. на Плъв. Окол. Мир Сждъ.

Разгѣждане книгата и наддаването може да става всѣки присжтственъ день и часъ въ канцеларията ми.

гр. Плъвенъ, 28 Августъ 1897 г.

Дѣло № 514 отъ 1896 год.

П. Сждеб. Приставъ М. П. Марчевъ 2—2

№ 5605

Извѣстявамъ че 31 день слѣдъ послѣдното двукратно обнародване настоящето въ мѣстний вѣстникъ ще се продава на публиченъ търгъ въ Канцеларията ми въ гр. Плъвенъ слѣдующитѣ недвижими имоти:

1) Нива на Ганинъ долъ 3 декара оцѣнена за 30 л.

2) Нива подъ лозята 5 декара оцѣнена за 50 лева.

3) Лозе подъ лозята 3 декара оцѣнено за 50 л.

Наддаването ще почне отъ оцѣнката на горе.

Имотътъ е собственъ на Първанъ Гановъ отъ с. Биволаре, незаложенъ продава се за удовлетворение по искѣтъ на Симеонъ Кировъ отъ с. Кацамуница отъ 125 л. по изпълнителний Листъ на Плъв. Окол. Мир. Сждия.

гр. Плъвенъ 21 Августъ 1897 год.

Дѣло № 196 отъ 97 год.

П. Сждебенъ Приставъ П. Д. Вѣловъ 2—2

№ 5915

Извѣстявамъ на интересующитѣ се, че слѣдъ 31 день отъ послѣдното двукратно обнародване настоящето въ „мѣстний вѣстникъ“, ще продавамъ по първа продажба изложенитѣ по долу недвижими имоти, а именно:

1) Нива въ Злакученското землище въ мѣстността „Равнището“, около 17 декара 3 ара, оцѣнена за 173 л.

2) Нива сжщото землище мѣстността Дърманкова падина“, около 13 дека и 7 ара, оцѣнена за 137 лева.

3) Нива сжщото землище, мѣстността „Срѣдодората“, около 16 декара и 7 ара, оцѣнена за 167 лева.

4) Нива на сжщото землище, мѣстността „Ейге-

Печатница на Бр. Ст. Вояжлеви—Плъвенъ.

ни геранъ“, около 16 декара и 5 ара, оцѣнена за 165 л.

Продаваемитѣ имоти сж собствени на Петко Цвѣтановъ отъ с. Злакучени, продаватъ се по искѣтъ на Стаменъ Иванчовъ отъ с. Комарево, състоящъ отъ 460 лева лихви и други разноски.

Разгѣжданieto и наддаването ще става всѣки присжтственъ день и часъ въ канцеларията ми.

гр. Плъвенъ 28 Августъ 1897 год.

Дѣло № 516 отъ 96 год.

П. Сждебенъ Приставъ М. П. Марчевъ 2—2

№ 5606

Извѣстявамъ че 31 день слѣдъ послѣдното двукратно обнародване настоящето въ мѣстний вѣстникъ ще се продава на публиченъ търгъ въ Канцеларията ми въ гр. Плъвенъ слѣдующитѣ недвижими имоти:

1) Една нива на Вършукитѣ 10 декара оцѣнена за 100 л.

Наддаването ще почне отъ оцѣнката на горе.

Имотътъ е собственъ на Мачо Христовъ отъ с. опанецъ, не е заложенъ, продава се за удовлетворение по искѣтъ на Симеонъ Кировъ отъ с. Кацамуница отъ 130 л. по изпълнителний листъ на Плъвенский Околийский Мировий Сждия.

гр. Плъвенъ 21 Августъ 1897 год.

Дѣло № 182 отъ 95 год.

П. Сждебенъ Приставъ П. Д. Вѣловъ 2—2

№ 5916

Извѣстявамъ, че слѣдъ 31 день отъ послѣдното двукратно обнародване настоящето въ „мѣстний вѣстникъ“ ще продавамъ по първа продажба изложенитѣ по долу недвижими имоти, а именно:

1) Нива Комаревското землище, мѣстността „Малера“, около 6 1/2 декара, оцѣнена за 65 лева.

2) Нива сжщото землище, мѣстността „Търницата“, около 16 декара, оцѣнена за 160 лева.

3) Нива сжщото землище, мѣстността „Кретский пжтъ“, около 15 декара 7 ара, оцѣнена за 157 лева.

Продаваемитѣ имоти сж собствени на Костантинъ Кръстевъ отъ с. Комарево, продаватъ се по искѣтъ на Стаменъ Иванчовъ отъ сжщото село, състоящъ отъ 362 лева и други разноски по изпълнителний листъ № 2749 отъ 8 Августъ 1896 година на Плъвенский Окол. Мир. Сждъ

Разгѣжданieto книгата и наддаването може да става всѣки присжтственъ день въ канцеларията ми.

гр. Плъвенъ 28 Августъ 1897 год.

Дѣло № 515 отъ 96 год.

П. Сждеб. Приставъ М. П. Марчевъ 2—2

№ 5608

Извѣстявамъ че 31 день слѣдъ полѣдното двукратно обнародване настоящето въ мѣстния вѣстникъ ще се продаватъ на публиченъ търгъ въ Канцеларията ми въ гр. Плъвенъ слѣдующитѣ недвижими имоти.

1) Лозе на равнището 3 декара оцѣнено за 72 лева.

2) Нива на Совата 6 декара оцѣнена за 102 лева.

Наддаването ще почне отъ оцѣнката на горе.

Имотътъ е собственъ на Цвѣтко Атанасовъ отъ с. опанецъ незаложенъ, продава се за удовлетворение по искѣтъ на Симеонъ Кировъ отъ с. Кацамуница за искъ отъ 200 лева по изпълнителний листъ на П Плъвенский Мировий Сждия.

гр. Плъвенъ 21 Августъ 1897 год.

Дѣло № 145 отъ 96 год.

П. Сждебенъ Приставъ П. Д. Вѣловъ 2—2

№ 6840.

Въ допълнение на обявлението ми № 1931 публикувано въ „Плевнен. Гласъ“ послѣдний брой № 19 отъ 13 най т. г. съ настоящето си извѣстявамъ че 31 день слѣдъ послѣдното двукратно обнародване настоящето въ миналий вѣстникъ ще са продава на публиченъ търгъ въ канцеларията ми втори пжтъ въ гвадъ Плевенъ имота указавъ въ горното ми обявление. — Наддаването ще почне отъ цената която даде първий копувачъ.

Плевенъ 27 Августъ 1897 год.

П. Сждебенъ Приставъ П. Д. Вѣловъ. 2—2

№ 5607

Извѣстявамъ че 31 день слѣдъ Послѣдното двукратно обнародване настоящето въ мѣстний вѣстникъ ще се продаватъ на публиченъ търгъ въ Канцеларията ми въ гр. Плъвенъ слѣдующитѣ недвижими имоти:

1) Нива на Ганинъ долъ 6 декара оцѣнена за 30 л.

2) Лозе въ Опанскитѣ лозя 3 декара оц. за 30 лева.

Наддаването ще почне отъ оцѣнката на горе.

Имотътъ е собственъ на Христо Тачовъ отъ с. опанецъ незаложенъ, продава се за удовлетворение по искѣтъ на Симеонъ Кировъ отъ с. Кацамуница отъ 90 лева по изпълнителний листъ на Плъв. Окол. Мир. Сждия.

гр. Плъвенъ 21 Августъ 1897 год.

Дѣло № 179 отъ 95 год.

П. Сждебенъ Приставъ П. Д. Вѣловъ 2—2

№ 7320

Извѣстявамъ че 31 день, слѣдъ послѣдното двукратно обнародване настоящето въ мѣстний вѣстникъ ще се продава на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плевенъ слѣдующитѣ недвижими имотъ. —

1) Една кжца въ с. Бръшняница на два етажа въ черковната махла отъ камъкъ, керепичъ, първия етажъ сж състои отъ мааза и едно отдѣление, втория етажъ сж четири отдѣления и една тизенгия построена 12 метра дължина 8 метра ширина 5 1/2 метра височина съ дворъ около 3 декара при събѣди Стоянчо Великовъ пжтъ и отъ две страни назбище оцѣнена за 700 л.

Наддаването ще се почне отъ оцѣнката. — Имотътъ е собственъ на свещ. Ив. Неновъ отъ с. Бръшняница, не е заложенъ никому, продава се за удовлетворение искатъ на Стоянчовъ, Върбенковъ отъ Плевенъ за 921 лева и други разноски.

гр. Плевенъ 5 Септември 1897 г.

П. С. Приставъ: П. Д. Вѣловъ.

1—2